

Stads- og havneingeniørforeningen,
Foreningen af stads- og kommuneingeniører,
Foreningen af politimestre i Danmark,
Forenede Danske Motorejere.

Lovforslaget har i princippet kunnet tiltrædes af alle bortset fra Københavns magistrat, der ønsker, at loven — i lighed med snekastningsloven af 1938 — ikke får gyldighed for Københavns kommune, jfr. bilag 1 til lovforslaget.

Efter ministeriets formening gør de almindelige hensyn, som ligger til grund for lovforslaget, og som der er redegjort for foran, sig også gældende i Københavns kommune, ligesom ministeriet finder det uheldigt, at der gælder forskellige lovregler i forskellige, herunder tilstødende, områder. Som følge heraf har man ikke fundet grundlag for at foreslå nogen særbestemmelse for København i lovforslaget.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Kapitel 1. Definitioner.

Til § 1.

Lovens definitioner slutter sig nøje til vejbestyrelseslovens definitioner af offentlige veje og stier, jfr. §§ 1 og 47 i lovebekendtgørelse nr. 342 af 9. december 1964. Under begrebet „offentlig vej“ hører i vejbestyrelsesloven veje, gader (herunder fortove, cykelstier og holdebaner) pladser (herunder torve, parkeringspladser og rastepladser) og broer (herunder viadukter over jernbaner). Til vejenes areal henhører også eksempelvis rabatter, grøfter, ramper, vejskråninger, arealer udlagt til beplantning og snevolde. Lovens bestemmelser vedrørende offentlige veje og stier forudsættes — som vejbestyrelseslovens regler — at kunne finde analog anvendelse på vejstrækninger, der anlægges af det offentlige med henblik på senere optagelse i vejregistret eller stifortegnelse, men som tages i brug forinden dette tidspunkt.

Definitionen af private fællesveje og stier er udformet i overensstemmelse med vejlovsudvalgets udkast til lov om private fællesveje, § 1, jfr. betænkning om private fællesveje og vejbidrag (betænkning nr. 367 af 1964, bilag 1).

Med hensyn til de såkaldte almene veje, d. v. s. veje, der ikke er optaget som offentlige veje, men hvortil almenheden har en færdselsret, der ikke hviler på vedtaget eller deklaration, forudsættes det, at lovforslagets regler om private fællesveje (kap. 3 og 4) med de fornødne lempelser finder anvendelse på sådanne veje.

Kapitel 2. Offentlige veje og stier.

Til § 2.

Stk. 1 indeholder bestemmelse om vejbestyrelsernes pligt til at sørge for snerydning på offentlige veje og stier. For så vidt angår købstadkommunerne bestemmer den gældende snekastningslov i § 1, stk. 4, at disse skal sørge for snekastningen på de inden for købstadens grænser værende landevejsstrækninger, landevejsgader og biveje. Udtrykket biveje i snekastningsloven antages dog alene at referere sig til veje uden for den egentlige købstads grænser (købstadens markjorder), idet veje på købstadgrunden ikke før vejbestyrelsesloven blev optaget på bivejsreglementet. Lovforslagets bestemmelse, der omfatter alle offentlige veje inden for købstadkommunens område, betegner derfor på dette punkt en udvidelse af den nugældende bestemmelse i snekastningsloven. Reelt er der dog ikke tale om nogen væsentlig udvidelse af købstædernes forpligtelser, idet det er forudsat i politivedtægterne, at kommunen varetager snerydningen i det omfang, den ikke kan pålægges grundejerne.

Der er som hidtil — jfr. snekastningslovens § 2, stk. 3, og § 14, stk. 1 — men i mere begrænset omfang adgang for vejbestyrelsen til at pålægge ejerne af de til en offentlig vej eller sti grænsende ejendomme en vis snerydningsforpligtelse, jfr. § 5.

I henhold til *stk. 2* overlades det til vejbestyrelsen at bestemme snerydningens omfang — herunder, hvorvidt hele vejens areal eller kun en del af dette skal ryddes for sne — og rækkefølge. Endvidere foreskrives en forhåndsforhandling mellem vejbestyrelse og politi om de nærmere retningslinjer for rydningen. Fastsættelse af almindelige retningslinjer udelukker selvsagt ikke, at forhandling med politiet om rydningens gennemførelse også kan blive nødvendig i en akut opstået situation.

I *stk. 3* foreslås det, at vejbestyrelsen efter forhandling med politiet kan bestemme, at enkelte vejstrækninger kan undtages fra snerydningsforpligtelsen. Der er herved tænkt på vejstrækninger, der er uden væsentlig betydning for den offentlige trafik. Bestemmelsen svarer i princippet til snekastningslovens § 1, stk. 2, 2. pkt., for så vidt angår sognekommunale biveje.

Man har fundet det naturligt at foreskrive forudgående forhandling med politiet om en række af de foranstaltninger, der omhandles i lovforslaget på baggrund af det nære samarbejde, der er mellem politiet og vejmyndighederne vedrørende færdselsregulering og vejafmærkning og under hensyn til foranstaltningernes betydning for færdselsafviklingen og færdselssikkerheden. Såfremt vejbestyrelsen